

In Memoriam - Maks Konečnik

Živel je dolgo in srečno življenje, ki je bilo tesno povezano z naravo, gozdom, lovom in tudi športom. Skušal ga bom predstaviti skozi tri najpomembnejše dejavnosti v njegovem življenju. Rodil se je 11. 10. 1927, na Škofovi kmetiji na Gradišču pri Slovenj Gradcu. Že mlad je spoznal trdo delo na polju in v gozdu, oče pa mu je za vse življenje vcepil ljubezen do lova in narave. Osnovno šolo je končal med vojno leta 1942.

Maks- gozdar

Po vojni in služenju vojaškega roka je odšel v enoletno gozdarsko šolo v Postojno in jo z odličnim uspehom zaključil leta 1947. Sledila je prva zaposlitev v gozdarstvu, v revirju Plešivec pri Slovenj Gradcu, je začel delati kot »praktikant«. Tam je spoznaval delo v gozdu, ko so kar na veliko pogozdovali s smreko in opravljali mnoga druga dela.

Leta 1953 je dobil službo revirnega gozdarja na Mlinarskem nad Črno na Koroškem, kjer so z družino stanovali v gozdarski hiši. Družina se je do leta 1956 povečala, poleg sina Janeza so se rodile še hčerke Marja, Nada in Sonja.

Slika 1: S kolesom v revir, Slovenj Gradec leta 1948 (foto: osebni arhiv)

Leta 1957 so se preselili v Šentjanž pri Dravogradu in potem v Črneče, kjer je služboval kot revirni gozdar, najprej na območju Črneč in Libelič, nato pa na področju Ojstrice, Košenjaka in Kozjega vrha. Ob vsem tem je leta 1962 zaključil še dvoletno gozdarsko tehniško šolo v Postojni.

Iz njegovih dnevnikov lahko spoznavamo pomembnejše dogodke v tistem času. Delo z lastniki gozdov, posek lesa, gojitev gozdov, prvi tečaji za delo z motorno žago, začetek gojitvenega načrtovanja in še mnogo drugih opravil.

Nekaj časa je uspel usklajevati službene gozdarske in pristočasne lovske aktivnosti. Potem pa je prevladala lovska strast.

Maks- lovec

Lov je vzljubil že v mladosti, ko se je z očetom ali sam cele dneve potikal po bližnjih gozdovih. Na račun lova je zanemarjal vse ostalo delo na kmetiji in tudi šolo. Kjerkoli je bil, karkoli je delal, vedno je bil v ospredju lov. Zimsko sledenje kunam, čakanje lisic, lov na srnjake, divje prašiče in ostalo divjad, je zapolnjevalo ves njegov prosti čas in tudi marsikatero službeno urico. Že takrat so ga vsi poznali kot odličnega in spretnega lovca.

Leta 1964 se je zaposlil kot poklicni lovec v tedanjem Gojitvenem lovišču Rog v Kočevju. V lovskem revirju Rog se je začela zgodba o legendarnem lovcu Maksu. Zgodba o povezanosti človeka in narave, o ljubezni do divjih živali, o lovcu, ki je moral s težkim srcem in s solznimi očmi s puško posegati med »svojo« čredo. Kako je skrbel za hrano živali in na koncu dolgo in skrbno izbiral tiste za odstrel. Kako je sovražil volkove, ki so pozimi ogrožali njegove srne in košute.

Pa tudi pobuda za naselitev risov v letu 1972 se je rodila v Rogu, ko sta skupaj z lovskim gostom iz Švice ugotavljala, da ob volkovih in medvedih v gozdovih Kočevske manjkajo še risi.

Nešteto lovskih zgodb, ki jih je spisal z lovskimi gosti iz celega sveta je nastalo v 25 letih dela v lovskem revirju. Desetletja so se zadovoljni lovci vračali v lovsko hišo, kjer je Maks poskrbel za lovski del, žena Cilka pa za kulinarične presežke. To je bil turizem na najvišjem možnem nivoju. Lovski gostje iz celega sveta pa so imeli privilegij, da so lahko lovili z Maksom.

Slika 2: Janez Čop in Maks na prireditvi ob 45. obletnici naselitve risov v Ljubljani leta 2018 (foto: osebni arhiv)

Znanje je rad delil med mlajše. Ko je včasih pripovedoval svoje lovske zgodbe so ga vsi poslušali z odprtimi usti. Vedeli so, da to niso »lovske« dogodivščine, včasih neverjetne, vendar resnične.

Tak je bil Maks- lovec. Garal in delal je skoraj do konca. Najbrž ne bomo nikoli razumeli, kaj je bilo to, kar ga je priganjalo do skrajnih mej zmogljivosti telesa.

Maks- smučar

Njegov letni čas je bila zima, ko si je s smučmi olajšal lovske poti. Smučanje je imelo v njegovem življenju zelo pomembno mesto. Že od mladih nog je obvladoval vijuganje po zasneženih pobočjih. Ko pa je spoznal tek na smučeh, ga je ta zasvojil.

Sodeloval je na številnih tekmovanjih v teku na smučeh, veliko gozdarjev se ga spomni, kako zagnano je tekmoval na takratnih Republiških prvenstvih gozdarjev, lesarjev in lovcev, tudi na prvem srečanju, leta 1960, na Krvavcu. Bil je zraven, ko smo leta 1992, na Pokljuki ponovno obudili tradicijo gozdarske smučarije.

Nikoli ni odnehal, tudi, ko je leta 1969 v Črmošnjicah na gozdarskih tekmah, že v prvem krogu, zlomil smučko, je nadaljeval tek do cilja in prehitel številne sotekmovalce.

Njegov zadnji tekmovalni nastop je bil na EFNS, leta 2013 v Delnicah na Hrvaškem. Bil je najboljši v kategoriji nad 80 let. Takrat je bila družina Konečnik senzacija, ko so nastopile kar 4

generacije od najmlajše Tinke (5let), Katje, Janeza in Maksa (85 let).

Imeli smo imeli srečo, da smo bili na njegovi življenjski poti vsaj nekaj časa njegovi sopotniki. Veliko lovskega znanja in gozdnih skrivnosti je odšlo z njim, veliko pa je ostalo spominov nanj.

Janez KONEČNIK

Slika 3: Maks leta 1992 na Pokljuki (foto: osebni arhiv)

Slika 4: Štiri generacije na EFNS v Delnicah leta 2013 (foto: osebni arhiv)

Slika 5: Maks s sinom Janezom in pravnukoma Tinko in Drejcem na Kočevskem leta 2017 (foto: osebni arhiv)